

ΑΠΟ ΒΔΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

ΑΓΑΠΗ

Σημέρωναν Χριστούγεννα. Τὸ βράδι ἀπὸ νωρὲς, ἦρθε ὁ καλόγερος ἀπ' τὸ μοναστήρι νὰ μᾶς πεῖ πὼς ἡ λειτουργία θάρχιζε πολὺ προῖ πρὶν ξημερώσει, κι ἂν θέλαμε νὰ πᾶμε θάπρεπε νάχωμε τὸ νοῦ μας νὰ-κούσωμε τίς καμπάνες σὰ σημάτων.

Ἐγὼ ἤθελα νὰγρυπνήσω τὴ νύχτα αὐτὴ, τὸ εἶχα τάμμα ἀπὸ καιρό. Τὸ εἶπα στὸ σύντροφό μου, κι ὅταν ὅλοι τραβήχτηκαν στὶς κάμαρές τους γιὰ νὰ κοιμηθοῦν, ἀνέβηκα κι ἐγὼ πάνω στὴ μικρὴ κάμα-ρα μὲ τὸ τζάκι κ' Ἐκεῖνος μ' ἀκολούθησε. Καθί-σαμε κοντὰ στὴ φωτιά. Ἐξω σφύριζε ὁ βοριάς, μιὰ ψιλὴ βροχὴ χτυποῦσε στὴ στέγη καὶ στὰ παραθυρό-φυλλα, καὶ μέσα στὴν κάμαρα ἀκούονταν μονάχα τὸ τριξιμο τῶν ξύλων ποὺ τάρπαζε ἡ φλόγα καὶ τάλλω-νε βιαστικά.

Ἐκεῖνος κάθισε σιμὰ μου. Σὲ λίγο, πῆρε τὰ δύο μου χέρια στὰ χέρια του σφιχτὰ καὶ μὲ κοίταξε κα-τάματα.

— «Ἀκουσε, μοῦ εἶπε, Σ' ἀγαπῶ, κι ὅλη ἡ ψυ-χή μου ξεχειλίζει ἀπὸψε ἀπὸ ἀνείπωτη τρυφεράδα. Δὲν μπορῶ μὲ λόγια νὰ σοῦ πῶ ὅ,τι θὰ φανερώωνε πιὸ καλὰ στὰ μάτια σου τὴν ἀγάπη μου γιὰ σέ, μὰ πιστέψε ὅστοςο πὼς κρατῶ μέσα μου ἀξέρια τὴν ἀλήθεια. Τί κι ἂν τρέμουνε τὰ χεῖλη μου ἀπ' τὸ φίλημα ποὺ δὲ σοῦ δίνω; Ἡ ψυχὴ μου σ' ἀγκα-λιάζει ὁλόκληρη καὶ τὰ μάτια σου φέγγουνε μέσα στὰ δικά μου σὰν ἀκοίμητο καντήλι».

Σώπασε καὶ γύρισε τὸ πρόσωπο κατὰ τὴ φωτιά. Στὸ χλωμό του μέτωπο ἀντιφέγγιζε ἡ φλόγα καὶ τὸδειχνε ἀκόμα πιὸ χλωμό, καὶ τὰ μάτια του εἶτανε ὑγρά σὰ βουρκωμένα ἀπὸ δάκρυα ποὺ δὲν μπορού-σαν νὰ τρέξουν. Γιὰ πολλὴν ὥρα μείναμε σιωπηλοὶ καὶ μόνο οἱ καρδιές μας χτυποῦσαν δυνατά.

Ξαφνικά, καταλάβαμε πὼς ὁ ἀέρας εἶχε πάψει. Ἡ βροχὴ δὲν ἔπεφτε πιά, καὶ μέσα στὴν ἥσυχία τῆς νύχτας ἀκούονταν μονάχα ἓνα γλυκὸ, ἐν' ἀπαλὸ τρι-ξιμο ποῦμιαζε σὰ φτερούγισμα, σὰ νὰ κοινοῦσαν στὸν ἀέρα κάποια φτερά ἀπὸ μετὰξι.

— Τί εἶναι; ρώτησα ἐγώ.

— Ἀκοῦς; μοῦ ἀποκρίθηκε. Εἶναι τὰ φτερά τοῦ ἀρχάγγελου ποὺ πετάει στὴ γῆ, κρατώντας στὰ χέ-ρια του τὸ βρέφος ποὺ γεννήθηκε τούτῃ τὴ νύχτα.

Ὅτι τέλειωσε τὰ λόγια του, ἀκούστηκαν ἀπὸ μακριὰ οἱ καμπάνες. Σηκώθηκε, ἔκανε δύο φορὲς τὸ σταυρό του κι ἀπλώσε τὰ χέρια του σὲ μέ. «Πά-με» εἶπε.

Σηκώθηκα κ' ἐγὼ, μὰ σὰ βρέθηκα ὀρθὴ σιμὰ του, μᾶρπαξε στὴν ἀγκαλιά του. Μ' ἔσφιξε μ' ὅση δύ-ναμη εἶχε κ' ἐνίωσα τὰ χεῖλη του πάνω στὰ δικά μου σ' ἓνα φίλημα ποὺ νόμισα πὼς μοῦπαίρνε τὴ ζωή.

Σὰ μᾶφισε, τὸ πρόσωπό του ἔλαμπε μ' ἓνα πα-ράξενο φῶς, καὶ μοῦ εἶπε μὲ βαριὰ φωνὴ ποῦμιαζε νὰ βγαίνει ἀπ' τὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς του:

— Πᾶμε κι ὁ Θεὸς μαζί μας, νάσαι εὐλογημένη.

Κατεβήκαμε σιγὰ καὶ βγήκαμε ἀπ' τὸ σπίτι. Τὸ χιόνι εἶτανε στρωμένο καὶ σκέπαζε τὰ πάντα. Μέσα στὴν καθάρια νύχτα ἔλαμπε ἡ γῆ καὶ τ' ἀστέρια τρε-

μόςβυναν στὸν οὐρανό. Πιὸ μακριὰ, κάτω ἀπ' τὸ μεγάλο βράχο οἱ καμπάνες ἀντηχοῦσαν χαρμόсуна, καὶ μιὰ ἀνείπωτη μαγεία γέμιζε τὸν ἀέρα. Σιωπη-λοὶ κοιτάξαμε γύρω μας καὶ δίνοντας τὰ χέρια τρα-βήξαμε κατὰ τὴν ἐκκλησιά. Ἄμα φτάσαμε στὸ κα-τώφλι μὲ σταμάτησε, μὲ κοίταξε στὰ μάτια κι εἶπε μ' ἓνα γλυκὸ χαμόγελο:

— Ζεστὰ ποὺ εἶναι τὰ χιόνια, ἀγαπημένη!

ΗΓΕΡΙΑ

ΚΛΑΨΕ

Ὅταν σφιχτὰ τὴν καρδιά σου ὁ πόνος τὴ ζώνει
καὶ τὴν πληγώνει βαθεῖα,

Ὅταν τὰ στήθια σου θλίψη βαρεῖα τὰ πλακώνει—
κλάψε' τὸ κλάμα μονάχα τὸν πόνο λαφρώνει
καὶ τὸν κοιμίζει γλυκά.

Ὅταν γιγάντια χαρὰ τὴν καρδιά σου φουσκώνει
καὶ τὴ λιγώνει τρελλὰ,

Ὅταν τρανὴ εὐτυχία τὴν ψυχὴ σου σιμώνει—
κλάψε' τὸ κλάμα μονάχα γαλήνη ἀπλώνει
στὴ μανιασμένη καρδιά.

Λέρισα

ΣΟΦΙΑ ΛΑΖΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΤΟ ΧΡΙΣΤΟ

Βαρεῖα θλιμένη ἦρθα μπροστὰ,
Χριστέ μου, στὸ σταυρό Σου
σμίρνα κι' ἄλὴ τὸ δάκρυ μου
στὰ πόδια Σου νὰ τρέξη
Μιὰ στάλα ὅμως στὰ μάτια μου
δὲν ἦρθε νὰ τὰ βρέξει...
Τόσης γαλήνης εἶδα φῶς
στ' ὄραϊο τὸ πρόσωπό Σου!

ΜΑΡΙΑ ΣΑΜΠΑ

ΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ

Ἀπὸ τὴ χερσοκάντηλ ἐκκλησιά τους
Οἱ χριστιανοὶ στὰ σπίτια τους γυροῦν,
Οἱ ἀγγελικὲς ψυχὲς ἀναγαλιάζουν
Καὶ τ' ἀγιασμένα χεῖλια, ὦ!... πὼς γελοῦν!..

Στὰ μάτια τους τὰ οὐράνια κρύφια κάλλη
Μὲ φῶτα θεοτικὰ λαμπροκοποῦν,
Οἱ ἀλαφρὲς καρδιὲς τους πὼς χτυπᾶνε!..
Οἱ ἀγγελικὲς ψυχὲς ὦ! πὼς πετοῦν!..

Μὰ ἐγὼ;.. Σῶπα, τρελλέ! Σὲ κάποιαν ἀγκυ-
Τοῦ σκοτεινοῦ τοῦ κόσμου μέινε ἐκεῖ.
Σῶπα τρελλέ!.. Κολάστηκε ἡ ψυχὴ σου
Κ' εἶναι βαρεῖα σου κόλαση ἡ ζωή!..

ΚΩΣΤΑΣ ΣΤΟΥΡΝΑΣ

ΙΔΑΝΙΚΟ

—Κύμα, πού στην άπέραντη τη θάλασσα αρμενίζεις
αδύνατο και πρόσκαιρο και μπαίγνιο του βορριά,
πές μου, πού τρέχεις βιαστικά και μανιασμένο αφρίζεις;
Κοίτα συντρίμια γύρω σου και πονθενά στεριά.

—Τρέχω όπου η Μοίρα ή ρήγισσα μου έχει τυφλά
[γραμμένα.

μέ φτερουγίζει όνειρευτής στεριάς αποθυμιά
και του βορριά τὸ μούγγισμα τραγουδι είναι για μένα
και τὰ συντρίμια σύμβολα και λείψα η τρικυμιά.

Κι αν σβύσω εγώ, θά γεννηθοῦν κύματα απ' τὸν
[αφρό μου,

περαστικά στὸ πέλαγο τὸ τρισπαντοτεινὸ,
ν' ακολουθήσουνε κι αὐτὰ τὸ δρόμο τὸ δικό μου

Τρέχω σὲ κάποιον ἀτάραχο λιμάνι μακρινὸ
κ' έχοντας μόνο σύντροφο τὸ κρώξιμο τοῦ γλάρου
να ξεφυγίσω χρυσωμένο ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ Φάρου.

ΧΡ. ΕΣΠΕΡΑΣ

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Τι ἔφερε ὁ Λαμαρτίνος στὴν ποίηση τῆς ἐπο-
χῆς του

— Στὸ «Mercure de France» τῆς 15 τοῦ Μάρ-
τη, ὁ Κάμμιλλος Λατρύι δημοσιεύει μακρὸ ἄρθρο
γιὰ τὴν «Ἐλεγειακὴ ποίηση στὶς παραμονὲς τῶν
Méditations». Μιλεῖ γιὰ τοὺς ἐλεγειακοὺς ποιη-
τὲς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, καὶ συμπεραίνει πὺς δὲν
πρέπει νὰ συγκρίνουμε τὴν ξεφυγισμένη ἐλεγεία
ἄλλων ποιητῶν, μετὰ τὴν ἐσωτερικὴ σκέψη τοῦ
Λαμαρτίνου, ὅπου ξεχειλίζουν οἱ θησαυροὶ τῆς
πλούσιας φαντασίας του κ' οἱ ἀτέλειωτες διαχυσές
τῆς αἰσθητικότητάς του. Κι ἂν ὁ Λαμαρτίνος
λογαριάζοτανε τῆς σχολῆς τῶν ἐλεγειακῶν τῆς ἐπο-
χῆς του, ὅμως εἶχε δημιουργήσει δικὸ του ὄνομα,
καθὼς λέει ὁ ἴδιος, «σ' ἓνα ἀπὸ τὰ μέταλλα αὐτῆς
τῆς γιολάντας τῶν ἀθάντων ἡδονιστῶν, πού δὲν
εἶχαν ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη ζωὴ, παρὰ ῥόδα καὶ φύ-
τρα, καὶ πού ἀρχίζουν ἀπὸ τὸν Ἀνακρέοντα, τὸ
Βίωνα, τὸ Μόσκο, συνεχίζονται ἀπὸ τὸν Προπέρτιο,
τὸν Ὀβίδιο, τὸν Τιβούλιο, καὶ τελειώνουνε στὸ
Σολιέ, στὸ Λαφάζ, στὸν Παρνύ». Μὰ ἡ ἀγάπη
πρὸς τὴν Ἑλβίρα τράβηξε τὸ Λαμαρτίνου, ἀπὸ αὐ-
τὴ τὴν ποιητικὴ Προδοσίᾳ τῆς κοινῆς ἐλεγείας, καὶ
στὰ 1820 δημιούργησε μετὰ τῆς «Ποιητικῆς σκέψης»
καινούριον εἶδος ἐλεγείας. Ὁ Σαὶν-Μπερ πού δὲν
εἶτανε πάντα ἐπιεικής γιὰ τὸ Λαμαρτίνου, καὶ πού με-
ταχειρίστηκε τὸν Παρνύ καὶ τὸ Μιλβονά, μετὰ πολλὴ
λιγότερη ἐπείκειαν, ἀναγνώρισε κάποτε τέλεια τὴν
πρωτοτυπία τῶν «Méditations». Ἐγραφε στὸ Βερ-
λαῖν στὶς 19 τοῦ Νοέμβριου 1865: «Περάσαμε ἄσφωνα
ἀπὸ μιὰ στεγνὴ ποίηση, ἀδύνατη, φτωχὴ πού εἶχε
κάπου κάπου μόλις μιὰ μικρὴ πνοή, σὲ ἄλλή ποίη-
ση πλατειά, ἡλιθινὰ ἐσωτερικὴ, πλούσια, ἐμπνεσ-
μένη καὶ θεία. Ἀπὸ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη ἀλλάξαμε
κλίμα καὶ φῶς, ἀλλάξαμε Ὀλυμπο! Τοῦτο εἶτανε
μιὰ ἀποκάλυψη».

Γιὰ τὰ δεκάχρονα τῆς θανάτου τοῦ Μορεάς

— Ἡ «Κριτικὴ Ἐπιθεώρηση» (Revue critique
des idées et des livres) τῆς 25 τοῦ Μάρτη, εἶναι

ἀφιερωμένη στὸ ἔργο τοῦ Ζαν Μορεάς, ἀπ' ἀπορ-
μὴ πού περάσανε δέκα χρόνια, ἀπὸ τὴν ἀνοξὴ τοῦ
1910, πού πέθανε ὁ γάλλος τεχνίτης, μὰ ῥωμὸς τὴν
πατρίδα ποιητῆς, πού τἀληθινὸ του ὄνομα εἶτανε
Γιάννης Παπαδιαμαντόπουλος. Τὸ τεῖχος αὐτὸ πε-
ριέγει ἓνα αὐτόγραφο κομμάτι τοῦ ποιητῆ ἀπὸ τὶς πε-
ρίφημες «Στροφές», ἓνα τραγουδι τῆς Κοντέσσας
Ντέ Νουάγι «θυμούμενης τὸ πρῶτο γράμμα πού ἔ-
λαβε ἀπὸ κείνον». Ἐχει ἀκόμα τραγούδια στὴ μνή-
μη τοῦ Μορεάς συνθεμένα ἀπὸ τὸν Ἑρρίκο Ρενιέ,
τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, τὸ Φριδερίκο Πλεσί, τὸ
Μαυρίκιο Πλεσὺ, τὸ Γιάννη Βοντουαγέ, γνωμὲς γιὰ
τὸν ποιητὴ, τοῦ Λ. Μπαρτου, τῆς Γαλλικῆς Ἀκα-
δημίας, τοῦ Γ. Λανσόν, τοῦ Κ. Γκοφίκ, ἄρθρον
διάφορα, πού ξεχωρίζουμε ἓνα τοῦ Γιάννη Λονιόν:
«Ὁ Ἀθηναῖος τιμὴ τῶν Γάλλων», τοῦ Εὐγένιου
Μαρσάν: «Γιὰ τὴν καθημερινὴ του ζωὴ», τοῦ Αἰ-
μύλιου Ἀνριό: «Τὸ φιλολογικὸ αἶσθημα», διάφο-
ρες ἄλλες σημειώσεις καὶ ντοκουμέντα ἐξηγητικὰ τοῦ
ποιητικοῦ τοῦ ἔργου, — κ' ἓνα τραγουδι τοῦ ποιητῆ
μας Μ. Μαλακάση, ἀπὸ τοὺς «Ἀσφοδέλους», γιὰ
τὸ θάνατο τοῦ Μορεάς, τυπωμένο μετὰ γράμματα βυ-
ζαντινὰ, καὶ μετάφραση τοῦ ἴδιου τραγουδιοῦ στὴ
γαλλικὴ γλῶσσα.

ΜΟΥΣΙΚΗ

Τὴν περασμένη ἑβδομάδα ὁ κ. Παπαδημητρίου, γραμμα-
τέας τοῦ Ἀθηναϊκοῦ Ὁδείου ἔδωσε συναυλία ἐξαίρετη σὲ
ὅλα της. Μὰ τὸ πῶς ἐξαιρετικὸ εἶτανε πού ὅσα τραγούδια
τά εἶπε Ἑλληνικὰ, εἶτανε σὲ ἀφογή δημοτικὴ, κι ὅχι σὲ στί-
χους νεορλουλούς κιάνακατωμένους ὅπως μᾶς ἔχουνε συνη-
θίσει ὡς τώρα ὅσοι τραγουδοῦν μεταφρασμένα εὐρωπαϊκά.

Ἐπίσης σπουδαῖος νεωτερισμός, πού εἶπε καὶ δυὸ κα-
θατὸ δημοτικὰ ἑλληνικὰ τραγούδια ἀπ' τὴ συλλογὴ του.
Τὸ «Φεγγαράκι», τὸ Σμυρνιώτικο κοὶ τῆς Ἑγριπὸς τὸ ἀ-
θάνατο

«Ἄστρο τῆς αὐγῆς
γιατ' ἀργήσες νὰ βγεῖς!»

Μ. Φ.

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΩΔΕΙΟ

Τὸ περασμένο Σάββατο ἔγινε στὴ σάλα τοῦ Ἑλλ.
Ὁδείου, ἀσφυκτικὰ γεμάτη ἀπὸ ἀκοραστές, μαθη-
τικὴ ἐπίδειξη, στὸ πιάνο, στὸ τραγουδι καὶ στὴν
ἀπαγγελίαν, ἀπὸ τοὺς μικροὺς μαθητὲς καὶ μαθητρί-
ες αὐτοῦ.

Ἐνας, ἓνας, δυὸ, δυὸ, ἀπ' αὐτοὺς παρουσιαστή-
σανε στὴ σκηνὴ καὶ παίζανε πιάνο καὶ τραγούδισαν
μετὰ πολλὴ χάρη καὶ χειροκροτηθῆκανε θερμὰ. Ἐξαι-
ρετικὴν ὅμως ἐντελὴς ἐντύπωση προξένησε ἡ ἀπαγ-
γελία τῆς μικρῆς Μυριέλλας Ταγκοπούλου, πού μετὰ
τὰ ἄφθονα, κομμένα πόλλα μαλλιὰ της, τὰ μεγάλα
μάτια καὶ τ' ἀδρὰ χαρακτηριστικὰ, ὅρμησε στὴ σκη-
νὴ, γεμάτη θάρρος, μετὰ τὸ συνηθισμένο ἀτίθασσο
χαρακτήρα της, καὶ ἀπάγγειλε μετὰ βαθύ χρωματισμὸ,
μετὰ τέχνη καὶ φυσικότητα, χωρὶς καμμιὰ ὑπερβολή,
οὔτε στὴ φωνή της, οὔτε στὶς κινήσεις της, δυὸ
ποιήματα, τὴ «Ροδοῦλα», τρυφερὸ ἐλεγείον τοῦ
ἀδερφοῦ της ποιητῆ, τοῦ Πάνου, γιὰ μιὰ μικροῦλα
ἀδερφοῦλα τους, πού ἀνοῖξε ἄσφωνα μιὰ μέρα τὰ
φτερά της καὶ πέταξε στὸν ἀγγελένιο κόσμον της,
καὶ τὸ «Ὀνειρο» τοῦ κ. Βελμύρα, ἀπὸ τὰ βραβεύ-

μένα τραγούδια για παιδιά του «Νουμά», που καταχειροκροτήθηκε από όλο το ακροατήριο και αναγκάστηκε απ' αυτό ν' απαγγείλη και ένα τρίτο ποίημα από τα αθάνατα δημοτικά τραγούδια μας. Με το πρώτο ποίημα συγκίνησε το ακροατήριο, με το δεύτερο το εθύνισε και με το τρίτο το έγοήτεψε.

Η διεύθυνση του Έλλ. Ώδειου είναι αξία πολλών συγχαρητηρίων για τις προσόδους των μικρών μαθητών του και ξεχωριστά η καθηγήτρια της Απαγγελίας και ποιήτρια κ. Θεώνη Δρακοπούλου (Μιροτιώτισσα) που τόσο στοργικά επιμελείται το ξεχωριστό ταλέντο της χαριτωμένης Μυριέλλας.

ΤΥΜΦΗΣΤΟΣ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΤΑ ΣΟΠΟΛΙΑ

Σμύρνη, Μάρτης 1920.

‘Αγαπητέ «Νουμά»,

Στο τελευταίο φύλλο του «Νουμά», εδιάβαζα τα λόγια του καλού γλωσσολόγου Μένου Φιλήντα για το Σοπόλια. Στην περίπτωση αυτή καλό θάτανε ν' αναφέρω μερικές γραμμές για το ίδιο ζήτημα του πρωτονοτάριου του Πατριαρχείου, γραμμένες στα 1580 και απεικονόμενες στο Γερμανό Μαρτίνο Κρούσιο. Η επιστολή του πρωτονοτάριου μιλεί για τη γλώσσα των Αθηναίων στην εποχή εκείνη.

«...Μέλλουσι γάρ ειπεῖν, λέγει ὅρα ὃ εὐτιχῆς, καὶ ἀντὶ τούτου λέγουσι, γιὰ καλὸν τυχῆ. Τὰ σῦκα σῦκα λέγουσι, τὸν βάτραχον πακακῶν, καὶ ἄλλα γελοῖα, ὡς καὶ τὴν στολὴν σολήν, τὰ ἔξω τῆς πόλεως προαύλια, ἃ ἐξωπόλια ἔδει λέγειν, σοπόλια λέγουσι.» Μ' ἄλλα λόγια ὁ κ. Καμπούρογλου δὲν ἔπεσε καὶ τόσο ὅξω ὅπως θέλει ὁ κ. Φιλήντας, στὴν παραγωγή τῶν Σοπολιῶν.

Μ' ἀγάπη

ΑΓΓΕΛΟΣ ΑΙΦΕΡΑΣ

— Δημοσιεύοντες στὰ δύο περασμένα φύλλα τὴ διᾶλεξη τοῦ Ρήγα Γκόλφη γιὰ τοὺς «Ποιητὲς Μαλακία καὶ Πορφύρα ποῦγινε στὸ «Ἑλληνικὸ Ώδειο», παραλείψαμε νὰ σημειώσουμε πὺς ἡ διᾶλεξη αὐτὴ διοργανώθηκε ἀπὸ τὴν κ. Θεώνη Δρακοπούλου, καθηγήτρια τῆς ἀπαγγελίας στὸ Ἑλλ. Ώδειο πὺς ἀπάγγειλε κιόλας μετὰ τὴν ἀναγνωρισμένην πιά τέχνη τῆς διαλεχτὰ ποιήματα τῶν δύο ποιητῶν.

— Μᾶς γράφουν ἀπ' τὴ Ζυρίχη τῆς Ἑλβετίας πὺς ὁ συνάδελφος κ. Σπύρος Παπᾶς, πὺς μένει ἐκεῖ τώρα, τιμήθηκε μετὰ τὸ Σερβικὸ παράσημο τῶν Ἱσποτῶν τοῦ Ἁγίου Σάβα «pour services rendus à la cause Yougoslave pendant la guerre», ὅπως ἀναφέρεται στὸ Βασ. Διάταγμα.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Γ. Τονφ. Ὅσο πᾶς καὶ καλύτερεῖς τὸ στίχο σου. Προσπάθησε ἀκόμα.—κ. Κ. Γ. Καρ. Εὐχαριστοῦμε. Θὰ δημοσιευτοῦν.—κ. Κ. Μανρ. Νᾶξερεις γιὰ πόσα νιόβγαλτα ἔργα, πὺς ἀξίζουν ἴσως καὶ περισσότερο ἀπὸ τὸ δικό σου τὸ «ἀριστούργημα». δὲν ἔκανε ποτὲ ὁ συγγραφέας σου καλὴν λόγον! Ἔτσι, χαίρεται κ' ἡ ἀφεντιά σου σήμερον τὰ ἀντίποινα.—κ. Α. Α. Μ. Ἀυστυχῶς οἱ στίχοι δὲν εἶναι καὶ τόσο καλοί.—κ. Εργ. Μικ. Ἀκατάλληλο.—κ. Ν. Ἀναγν. Σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ γράμμα σου. Θὰ σοῦ ἀπαντήσουμε. Τὰ τραγούδια ἀρκετὰ καλὰ καὶ θὰ δημοσιευτοῦν.—κ. Ροσβίμ. Θὰ δημοσιευτεῖ.—κ. Γιάργο Ελ. Θὰ δημοσιευτεῖ.—κ. Δέλ. Νικ. Ὅχι καὶ πολὺ πετυχημένο.—κ. Ν. Ι. Καρ. Στείλε μας τίποτ' ἄλλα, καλύτερα.—κ. Α. Α. Δαν. Δοκίμασε καὶ σ' ἄλλα θέματα.—κ. Α. Ζαρ. Μεγάλον τὸ θέμα καὶ χρειάζεται κόπια γερὰ.—κ. Ε. Καλουμ. Γιατὶ μᾶς τὸ, στείλες τὸ ἐσώκλειστο;—κ. Κ. Κ. Καλὸ καὶ θὰ δημοσιευτεῖ ἀργότερα.—κ. Γαῖδουράγκαθο Ὁ συντάκτης μᾶς ἔδειξε τὸ γράμμα σου. Ἀληθινὰ κείνη τὴν ἑξαίσια φεγγαρολουσμένη βραδιά, μιὰ συντροφιά ἀπὸ μερικὺς τῆς Συνομοσπονδίας τοῦ «Νουμά» μετὰ κάμποσους νέους ποιητὲς, πῆγανε στὸ Ζάππειο, ὅπου ὁ κ. Τυμφορηστὸς, τοὺς ἀπάγγειλε τὴν περιφημὴ Λένα. Τυπώνουμε λοιπὸν ἐδὼ τὸ ἐπιγράμμα σου.

ΤΟ ΒΟΥΝΟ ΠΟΥ ΤΡΙΓΥΡΝΑ

Στοῦ Ζακκείου τὴν ἀστρόφωτη ράχη προχτὲς βράδι περνοῦσε μονάχη μιὰ παρὰ ἀπ' ἀνθρώπους τῆς πένας καὶ ἀκολουθαγε κάποιον βουνὸ πὺς ἔμνοῦσε τὰ κάλλη τῆς Λένας σὲ «κυνόβρυσην» δόχως νερό.

κ. Ἐνα. Πάτρα. Πολὺ ὄρατο καὶ θὰ δημοσιευτεῖ. Δὲν μπορούμε ὅμως νὰ μάθουμε τ' ὄνομά σου;

ΔΗΜ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ

“ΠΛΑ’Ι” ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗ,,

Βγήκε στὴ σειρά τῶν “Λογοτεχνικῶν ἐκδόσεων Ζηκάκη,, τὸ ρομάντζο τοῦ Διευθυντῆ τοῦ “Νουμά” κ. Δ. Π. Ταγκόπουλου (μετὰ τὴν εἰκόνα τοῦ συγγραφέα) καὶ πωλιέται στὰ Γραφεῖα τῆς Ἑταιρείας “ΤΥΠΟΣ” (ὁδὸς Σοφοκλέους 3) καὶ στὶς ἐπαρχίες στοὺς ἀνταποκριτὲς τῆς ἰδίας Ἑταιρείας, Δραχ. 3.

ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΙΩ. ΚΟΝΔΥΛΑΚΗ (ΔΙΑΒΑΤΗ

• • • • ΤΟΜΟΣ ΑΠΟ 112 ΣΕΛΙΔΑΣ • • • • •
• • • • ΠΩΛΗΤΗΡΙ ΔΡΑΧ. 3.50 • • • • •
• • • • ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΣ • • • • •
• • • • ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ “ΤΥΠΟΣ” • • • • •

ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΑΝ ΤΑ:

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
ΤΗΣ ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΣΑΣ

ΔΡΑΧ. 4

ΕΤΑΙΡΙΑ “ΤΥΠΟΣ”, ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 3

ΜΗΝΥΣΙΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ

Διευθυντοῦ τοῦ «Νουμά» κατοικοῦ Ἀθηνῶν
(ὁδὸς Σοφοκλέους 3)

ΚΑΤΑ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ

Διευθυντοῦ τῆς Ταχ. καὶ Τηλεγρ. Λογοκρισίας,
κατοικοῦ ὁσαύτως

ΠΡΟΣ

ΤΟΝ ΚΟΝ ΕΙΣΑΓΓΕΛΑ ΤΩΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΠΑΕΙΜΜΕΛΕΙΟΔΙΚΩΝ

Ὁ μηνυόμενος ἐκμανεῖς διότι δὲν ἡσπάσθην τὴν γνώμην τοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ, ὅστις, χρονογραφῶν ἐν τῇ ἔφημερίδι «Ἐμπρὸς» ὑπὸ τὸ ψηφίον W, ἀνεκλήρουξεν αὐτὸν «Maître» καὶ τὸ βιβλίον του «Ἀπλοὶ Τρόποι», ὡς πρότυπον λυρικῆς ποιήσεως, ἤρχισε δημοσίᾳ καὶ συστηματικῶς νὰ μὲ ὑβρίζῃ καὶ ὁσάκις μὲ συνήντα καθ' ὁδὸν, ὡς τοῦτο συνέβη δις, τὴν μίαν φορὰν ἐξώθεν τοῦ ἐν τῇ ὁδῷ Σταδίου βιβλιοπωλείου Γ. Βασιλείου καὶ τὴν δευτέραν ἐξώθεν τῆς Βουλῆς, νὰ μοὶ ἐπιτίθεται ὑβρίζων καὶ λοιδορῶν με μεγαλοφώνως. Ἵνα τὸν συνετίσω τῷ ἀπέστειλα εἰγενεστάτην ἐπιστολὴν ἐν ἣ τῷ ὑπεδείκνυνον ὅτι ὡς πολιτισμένος ἄνθρωπος ὤφειλε νὰ παύσῃ ἀσχημονῶν δημοσίᾳ, εἰς ἀπάντησιν δὲ μοὶ ἀπέστειλε τὴν κατωτέρω ἐπιστολὴν, ἥς τὸ πρωτότυπον ἐπιτιμῶν τῇ παρούσῃ μηνύσει: «Ἀθῆναι, 23.3.20. Ἀξιότιμε κύριε, ἔχετε δίκαιον. Δὲν εἶναι γνώρισμα πολιτισμένου ἀνθρώπου καὶ τὸ νὰ δείχνῃ κἂν πὼς προσέχει τὰ δυσφημίσματα ποῦ τοῦ χύνονται πίσω σὰν γαυγίσματα ἀπὸ τοὺς χυδαίους καὶ τοὺς κακοήθεις. Ἀλλὰ δυστυχῶς καὶ ὁ πολιτισμένος κάποτε βρίσκεται στὴν ἀνάγκη ν' ἀμυνθῇ μὲ κάποιον τρόπο, καὶ ὁ ἀσφαλέστερος τρόπος ἀμύνης ἀντίκρου στοὺς αἰσθάνεις σκύλους δὲν εἶναι βέβαια τὸ ἀντιγαύγισμα, ἀλλὰ τὸ πρόγνημα καὶ στὴν ἐσχάτην ἀνάγκη τὸ ράβδισμα. Μὲ τὴν κρέπουσαν ὑπόληψιν Κ. Χατζόπουλος».

Ἐπειδὴ ὁ μηνυόμενος ὁμολογεῖ τὴν πράξιν του ἐν τῇ ἐν λόγῳ ἐπιστολῇ του καὶ ὅχι μόνον δὲν δεικνύει τὴν ἐλαχίστην μεταμέλειαν διὰ τὴν βάρβαρον καὶ ἀπερητὴν στάσιν του ἀπέναντί μου, ἀλλὰ τοῦναντίον ἐντρέπεται εἰς χιδαίας ὕβρεις καὶ ἀπειλὰς ἐναντίον μου,

Μηνύων αὐτὸν ἐπὶ ἐξυβρίσει

Ἐξαιτούμαι

Ἵνα τιμωρηθῇ κατὰ Νόμον, δηλῶν ὅτι θέλω παραστή κατὰ τὴν γενησομένην δίκην καὶ ὡς πολιτικῶς ἐνάγων.

Μάρτυρας προτείνω τοὺς ἑξῆς:

Γ. Ι. Βασιλείου, Βιβλιοπώλην (ὁδὸς Σταδίου 42).

Δ. Π. Δημητριάδην, Συμβολαιογράφον (ὁδὸς Ἀριστείδου ἀρ. 9).

Λεωνίδαν Σουρέαν, Καθηγητὴν Γυμνασίου (ὁδὸς Ἀριστείδου 9).

Νικόλαον Γιαννιόν, Καθηγητὴν τῆς Γαλλικῆς καὶ Δημοσιογράφον (ὁδὸς Προκλαίων 2).

Εὐπειθέτατος

Δ. Π. Ταγκόπουλος

Η ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ

ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΕΙ :

ὅτι ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1920 τὰ ἐπιτόκια τῶν παρ' αὐτῇ καταθέσεων εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια ὁρίζονται ὡς ἑξῆς :

1)	Καταθέσεις ἐν ὄψει 2 ο)ο	ἐτησίως
2)	2—3 ἐτῶν	3 ο)ο »
3)	1 ἔτους	2 1)2 ο)ο »
4)	4 ἐτῶν	3 1)2 ο)ο »
4)	5 ἐτῶν καὶ ἐπέκεινα 4 ο)ο	»

Ἐν Ἀθῆναις, τῇ 21 Δεκεμβρίου 1919.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου)

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΕΙ :

ὅτι ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1920 δέχεται καταθέσεις ἐν τῷ Ταμειτηρίῳ αὐτῆς μέχρι ποσοῦ Δραχμῶν 3.000 (τριῶν χιλιάδων) καὶ ἐπὶ τόκῳ 4 ο)ο ἐτησίως.

Ἐν Ἀθῆναις, τῇ 21 Δεκεμβρίου 1919.

Ἐν Ἀθῆναις, τῇ 7 Ἰανουαρίου 1920.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου)

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΕΘΝ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΕΜΠΟΡΙΚΟΥ ΝΑΥΤΙΚΟΥ

Ἀνακοίνωσις

Συμφώνως πρὸς τὸν τελευταῖον νόμον 1829 εἰς τὴν συντάξιμον ὑπηρεσίαν τῶν ἀπογεγραμμένων ἐργατῶν θαλάσσης τῶν ἐχόντων τριετὴ ναυτικὴν ὑπηρεσίαν πρὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1915 καὶ ἀργησάντων κατὰ τὸν παρόντα πόλεμον προστίθεται ἀνάλογος χρόνος τῆς ἀργίας τῶν μέχρι ἐνὸς ἔτους εἰς τὸ Ναυτικὸν Ἀπομαχικὸν Ταμείου τὰ ἀνάλογα τέλη μέχρι τῆς 20 Ἰουνίου 1920.

Καλοῦνται ὅθεν οἱ ἐνδιαφερόμενοι νὰ ὑποβάλουν τὰς σχετικὰς αἰτήσεις τῶν μέχρι τῆς 30ης Ἰουνίου 1920 εἰς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ.

(Ἐκ τῆς Διευθύνσεως Ἐμπορ. Ναυτικοῦ)

ΕΧΟΜΕΝ ΤΗΝ ΕΚΛΕΚΤΟΤΕΡΑΝ ΠΕΛΑΓΕΙΑΝ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΟΧΟΝ

ΜΑΥΡΟΔΑΦΝΗΝ 1901 ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ 3

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΟΛΑΣΙΚ

ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 3

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 9. 5. 9-

ΠΡΑΚΤΩΡ ΑΤΜΟΠΛΟΙΩΝ

ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΙΩΝ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ

ΕΜΠΟΡΟΣ ΓΑΙΑΝΘΡΑΚΩΝ